

РЕШЕНИЕ

№ 5021

гр. София, 13.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.01.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Миглена Николова

ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева

Младен Семов

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **10440** по описа за **2024** година докладвано от съдия Даниела Гунева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от АПК, във вр. чл. 63в от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на Д. Т., директор офис „М.“ при ТД на НАП С., чрез юрисконсулт Е. срещу решение № 4026/04.09.2024г. на СРС, НО, 115 състав по н.а.х.д.№ 4904/2024г по описа на СРС.

Недоволен от решението касаторът го определя като неправилно, постановено в нарушение на закона и при съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и 2 от НПК. Излагат се доводи за материална незаконосъобразност. Сочи, че не са допуснати процесуални нарушения, свързани с посочване на датата на извършване на нарушението. Твърди, че съгласно параграф 27 ал.2 от ПРЗ на ЗМДВИП срокът за подаване на ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ се удължава на 30 юни, но това се отнася само за физическите лица, извършвали стопанска дейност като търговци или земеделски стопани, което не е относимо към процесния случай, тъй като нарушителят Т. не е декларирал такава дейност и за него срокът за подаване на ГДД е 30.04.2020г. Следователно правилна е посочената дата на извършване на нарушението - 01.05.2020г., не е допуснато нарушение и при посочване на датата, на която е довършено нарушението – 25.03.2021г., която е датата на подаване на ГДД. Моли за отмяна на решението на съда и потвърждаване на НП.

В съдебното заседание е представяван от юрисконсулт Е., който поддържа жалбата и заявените с нея искания. Претендира разноски. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Ответникът по касация – Р. Т. Т. чрез адв. С. оспорва жалбата. Претендира адвокатско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Административен съд - София град, 13 касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационна жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН от надлежна страна и срещу подлежащ на касационен контрол акт, поради което е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 218, ал. 1 и 2 АПК, в касационното производство съдът се произнася служебно по валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Разгледана по същество жалбата е основателна, а решението на СРС е валидно, допустимо, но неправилно. Съображенията са следните:

Касационната инстанция на основание чл. 220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от Софийски районен съд.

Анализирайки всички събрани доказателства решаващият съд е приел, че на 14.05.2019г. между Р. Т. и М. П. бил сключен договор за заем, като П. предоставил на Т. сумата от 121 575 евро, Т. следвало да върне тази сума до 14.05.2024г. ведно със законната лихва. Тази сума не е била декларирана в подадената ГДД за 2019г. С резолюция от 10.06.2020г. била назначена проверка от органите на НАП, а на 24.03.2021г. била изпратена покана до Т. за деклариране на всички обстоятелства и доходи за 2019г. На 25.03.2021г. Т. подал ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, но отново не декларира предоставения заем, като не е подал Приложение №11.

На база на установеното от проверката на 01.04.2021г. г. свидетелката П. Д., на длъжност инспектор по приходите при ТД на НАП – С., съставила срещу Т. акт за установяване на административно нарушение № F607716, като квалифицирала нарушението по чл. 50, ал. 1, т. 5, б. "в" от ЗДДФЛ. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, на което бил предявен и връчен срещу подпис. В срока по чл. 44, ал. 1 ЗАНН жалбоподателят не депозирал възражение срещу АУАН. Въз основа на така съставения АУАН било издадено НП, с което при идентичност на

описанието на нарушението и правната му квалификация, на основание чл. 80а, ал. 1 ЗДДФЛ на Р. Т. Т. е наложено административно наказание глоба в размер на 23 778 лева, за нарушение на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. "б" от ЗДДФЛ.

Тази фактическа обстановка СРС е приел за установена на база събраните по делото гласни и писмени доказателства и след детайлен анализ на същите.

Въз основа на установената фактическа обстановка районният съд е обосновал верен извод, че НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган, както и че Р. Т. е осъществил от обективна и субективна страна състава на нарушението на чл. 50 ал.1 т.5 б. „В“ от ЗДДФЛ, но е приел, че при съставянето на АУАН и издаването на НП са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в неясно посочване на датата на извършване на нарушението- от една страна се сочи 01.05.2020г. , а от друга страна датата на довършване на нарушението 25.03.2020г., което нарушава правото на лицето да разбере точно за какво нарушение се ангажира отговорността му. От друга страна се твърди, че срокът за подаване на ГДД е бил продължен до 30.06.2020г., от което следва, че нарушението е извършено на 01.07.2020г., а датата на довършването му е датата на установяване на нарушението след извършената проверка от органа.

Настоящата инстанция намира тези изводи за неправилни. НП е законосъобразно и издадено от компетентен орган. Касационната инстанция намира са спазени разпоредбите на чл. 43 и сл. от ЗАНН в хода на установяване на нарушението, както и на чл. 57 от ЗАНН при издаване на наказателното постановление. Съставен е акт за установяване на административно нарушение, съдържащ реквизитите по чл. 42 от ЗАНН, който е надлежно подписан и връчен. Издаденото наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 57 от ЗАНН.

Съгласно параграф 27. (В сила от 24.03.2020 г. - ДВ, бр. 28 от 2020 г.) от ЗМДВИП през 2020 г. срокът по чл. 47, ал. 2 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица се удължава до 30 юни.

(2) През 2020 г. срокът за подаване на годишната данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за 2019 г. и за внасяне на дължимия по декларацията данък върху годишната данъчна основа от лицата по чл. 51, ал. 1 от същия закон се удължава до 30 юни. Чл. 51. от ЗДДФЛ визира лицата, извършващи стопанска дейност като търговци по смисъла на Търговския закон, включително едноличните търговци, както и физическите лица в случаите по чл. 29а – т.е тези регистрирани като земеделски стопани.

Съгласно чл. 47. (Доп. - ДВ, бр. 97 от 2016 г., в сила от 1.01.2017 г.)(1) Лицата, извършващи стопанска дейност като търговци по смисъла на Търговския закон, включително едноличните търговци, както и физическите лица в случаите по чл. 29а, прилагат разпоредбите за облагане на разходите и за данъците, удържани при източника, на Закона за корпоративното подоходно облагане. (2) Лицата по ал. 1 внасят дължимия данък върху разходите в срок до 30 април на следващата година,

като в този случай не се прилага чл.217, ал. 2 от Закона за корпоративното подоходно облагане.

От анализа на посочените разпоредби следва извод, че удължаването на срока за подаване на ГДД касае единствено ФЛ регистрирани като земеделски стопани, както и лицата ,извършващи стопанска дейност като търговци. Не е спорно, че в процесния случай Т. не отговаря на тези критерии. Следователно за него е приложима общата разпоредба на чл. 50 ал.1 от ЗДДФЛ и чл. 53 ал.1 от ЗДДФЛ, посочващ срок за подаване на ГДД до 30.04 на годината, следваща тази на придобиване на дохода.

Ето защо, правилно е определена датата на извършване на нарушението, а именно 01.05.2020г. Правилно е посочена и датата на довършване на нарушението- датата на подаване на ГДД - 25.03.2021г., независимо, че отново доходът не е деклариран. Органът не може да задължи което и да било лице да декларира обстоятелства, ако същото не желае. Достатъчно е лицето да бъде поканено да го стори. Повторното недеклариране на получения доход не означава, че нарушението продължава да се извършва, а само че лицето не желае да го декларира, което ясно е заявило с подаването на ГДД, но неподаването на Приложение№ 11, поведение подлежащо на санкция. Не може действията на органа да имат каквото и да било отношение към довършването на нарушението , както неправилно е приел СРС, посочвайки, че датата на довършване на нарушението е датата на установяването му от органа, чрез съставяне на АУАН.

Съгласно нормата на чл. 50, ал. 1, т. 5, б. "в" от 4 ЗДДФЛ местните физически лица подават годишна данъчна декларация по образец за предоставените/получените парични заеми, както следва: непогасените към края на данъчната година остатъци от предоставени през същата и през предходните пет данъчни години парични заеми, ако размерът на тези остатъци общо надхвърля 10 000 лв. В случая по безспорен начин се установяват извършването на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено, както и лицето, което следва да бъде санкционирано, тъй като касаторът в качеството си на данъчно задължено лице по ЗДДФЛ не е изпълнил задължението си да декларира в подадена в съответната териториална дирекция на НАП по постоянен адрес съобразно чл. 50, ал. 1, т. 1 от ЗДДФЛ годишна данъчна декларация, дължима за 2020 г. непогасената част от предоставените му парични средства по Договор за заем от 14.05.2019г ., доколкото размерът надхвърля 10 000 лв. – заетата сума е в размер на 237 780 лева, като заемополучателят не е погасил никаква част от заема, т. е. непогасеният остатък също е в размер на 237 780 лева.

Съгласно санкционната разпоредба на чл. 80а, ал. 1 от ЗДДФЛ физическо лице, което, като е задължено, не декларира или невярно декларира информацията по чл. 50, ал. 1, т. 5, се наказва с глоба в размер 10 на сто от недекларираните суми. При индивидуализиране размера на глобата за така извършеното нарушение е определил същата в предвидения в закона размер, поради което не съществува възможност за ревизиране на наложеното наказание. Случаят не следва да бъде квалифициран като маловажен такъв по смисъла на чл. 28 от ЗАНН, доколкото нарушението по чл. 50, ал. 1, т. 5 б. "в" от ЗДДФЛ не се характеризира в конкретиката на настоящия казус с по – ниска обществена опасност от други прояви от този вид, нито пък са налични някакви

изключителни или многобройни смекчаващи административнонаказателната отговорност обстоятелства, които да налагат и нейното отпадане при осъществен състав на административно нарушение.

При този изход на спора, на касаторът следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение по реда на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, сочещ, че възнаграждението за защита в производства по Закона за административните нарушения и наказания е от 80 до 150 лева. Делото не се отличава с фактическа и правна сложност/ не предполага полагане на специални усилия от страна на юрисконсулта за запознаване с делото и изразяване на становище по него/ при което настоящият състав намира, че полагащото се възнаграждение на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 80 лева за касационно производство и този размер е справедлив и съответен на оказаната правна помощ. Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, 13 касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 4026/04.09.2024г. на СРС, НО, 115 състав по н.а.х.д.№ 4904/2024г по описа на СРС и вместо него постановява

ПОТВЪРЖДАВА НП № 580386-F607716/28.07.2021г., издадено от директор на Офис „М.“ в ТД на НАП С.

ОСЪЖДА Р. Т. Т. ДА ЗАПЛАТИ ТД НА НАП С. СУМАТА ОТ 80 ЛЕВА ЗА ЮРИСКОНСУЛТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ.